

шири за смѣтка на Санъ-Стефанска България. Той прави видъ, че е готовъ да възприеме всички съвѣти, винаги изслушвани съ ловкото подмѣтане, че интереситѣ на страната, съ делегата на която разговаря, се напълно сходятъ съ тия на Сърбия, която трѣбва бездруго да бжде разширена. Това трѣбва да стане още и въ името на мира, който не ще настѣпи никога на Балканитѣ, щомъ се наруши равновѣсието между дунавскитѣ държавици и, щомъ не бждатъ удовлетворени поне отчасти копнежитѣ на сръбския народъ да се види обединенъ. Въ този духъ подава Ристичъ мемоаръ отъ името на своето правителство до прѣдседателя на конгреса.

Два деня слѣдъ подаването на този мемоаръ, въ който сж нахвърлени доста ловко границитѣ на желанитѣ отъ Сърбия земи, съ градоветѣ: Кичево, Скопие, Крива-Паланка, Трънъ, Пиротъ, Бѣлоградчикъ и Видинъ, Ристичъ научва, че рускиятъ пълномощникъ намѣрва да прѣдложи на австрийския, като транзакция, слѣдната линия: Враня, Снѣгополе, Царибродъ, Пандарило, безъ Трънъ, безъ Пиротъ и безъ Св. Никола. Това застава Ристича да иска срѣща съ руския пълномощникъ, комуто дълго и широко говори противъ негова проектъ. Дали защото послѣдниятъ се е разколебалъ — както телеграфирва Ристичъ до княза — или по други съображения, той скланя да се отстъпятъ Трънъ и Пиротъ на Сърбия, но слѣдъ допитване до народа, което може да се извърши правилно, само когато се изтеглятъ сръбскитѣ войски и сръбскитѣ власти. Въ сжщата телеграма Ристичъ пита: могатъ ли да се боятъ въ такъвъ случай отъ агитациитѣ изъ София и отъ владиката въ Пиротъ. Князь Миланъ отговаря, че народътъ, особно селскитъ, е въодушевенъ отъ Сърбия и, че е сигуренъ за негова гласъ. И то защо, — защото се чувствува сръбски ли? Не, — защото, както признава самъ княза, се искатъ отъ народа помалки данѣци и не се събиратъ никакви новобранци, както това правятъ руситѣ. Но, въпрѣки тази си сигурностъ, той не съгласява да се отеглятъ при допитването сръбскитѣ власти отъ страхъ да не добиятъ голѣмъ размѣръ руско-българскитѣ агитации<sup>1)</sup>.

Но и князь Миланъ, и Ристичъ сж знаели добръ, че единъ такъвъ плебисцитъ е невъзможно да се извърши прѣзъ

<sup>1)</sup> Ристичъ, т II, стр. 204—205.